

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 118/16, Praha 1, o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2022, čj. 10.01-000676/21-002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2022, čj. 15 A 3/2022-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Žalovaná rozhodnutí odůvodnila tím, že jednání žalobce lze s ohledem na zneužívání daného institutu označit za soudnické a zjevně zneužívající práva na bezplatnou právní pomoc. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze a požádal o osvobození od soudních poplatků.

[2] Městský soud jeho žádost o osvobození od soudních poplatků v záhlaví označeným usnesením zamítl. Uvedl, že tvrzení žalobce týkající se osobních poměrů, příjmů a výdajů považuje za nedostatečná a nepodložená. Žalobce nadto zneužívá osvobození od soudních poplatků. Městský soud eviduje stovky žalob podaných žalobcem, který daná řízení vede sériově a stereotypně a uplatňuje v nich stejné námitky, které již neúspěšně uplatňoval v minulosti. S ohledem na povahu této věci a skutečnost, že stěžovateli ve skutečnosti nejde o vyřešení sporné otázky či poskytnutí ochrany jeho právům, lze usuzovat, že záměrem žalobce je jen vyvolávání a vedení sporů jako takových. Ostatně, stěžovatel po žalované požadoval určit advokáta pro podání ústavní stížnosti proti rozhodnutí, které se rovněž týkalo jeho neosvobození od soudních poplatků v jiné věci. Žalobce tak zjevně pouze řetězí spory o totožné otázce.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že je napadené usnesení odůvodněno sáhodlouhými paušalizujícími invektivami neslučitelnými se soudním rozhodováním (k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 12. 8. 2010, čj. 1 As 54/2010-29, a ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 As 22/2010-91). Pozastavuje se nad tím, že si městský soud dovolil zpochybňovat chudobnost žalobce „*obludně nesoudnými a lživými vývody*“.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] K výtce stěžovatele, podle kterého jsou závěry městského soudu příliš paušalizující, lze v obecné rovině poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že smysl osvobození od soudních poplatků je především v tom, aby byla osobám, které nemají dostatek prostředků, zajištěna účinná soudní ochrana. Nejedná se ale o institut, který má umožňovat chudým osobám bezplatně vést spory podle své libosti. Přestože je účastník řízení nemajetný a zásadně by bylo namíste přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodiní odeprít, a to zejména pro povahu sporů, které účastník vede (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS, který se týkal právě stěžovatele a na který také poukázal městský soud).

[7] Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že postup stěžovatele není v tomto řízení výjimečný. Nevyšel pouze ze samotné skutečnosti, že stěžovatel u něj zahájil stovky řízení, ale poukázal také na stereotypní způsob jejich vedení, resp. podobu vznášených námitek a rovněž na skutečnost, že stěžovatel spory o shodných otázkách neustále řetězí a vede spory pro spory. Tyto závěry městského soudu plně odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Z ní plyne, že se soud při posuzování žádosti o osvobození od soudních poplatků musí vedle konkrétních specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele zabývat také tím, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem (rozsudek čj. 8 As 22/2010-91). V rozsudku čj. 1 As 54/2010-29 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zamítnutí žádosti nemůže být založeno pouze na počtu řízení vedených daným žadatelem, ale je třeba vedle toho vždy zohlednit okolnosti případu, v němž žadatel o osvobození žádá. Městský soud v napadeném usnesení těmito požadavkům dostal.

[8] Ostatně i Nejvyššímu správnímu soudu jsou z úřední činnosti procesní aktivity stěžovatele dlouhodobě známy, neboť eviduje přibližně 1 500 věcí týkajících se stěžovatele. Z nich vyplývá, že jeho postup se v jiných řízeních neustále opakuje a stěžovatel uvádí zcela shodné či obdobné argumenty (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2019, čj. 6 As 35/2019-12, ze dne 12. 9. 2018, čj. 1 As 231/2018-17, ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 As 104/2015-12, ze dne 30. 1. 2020, čj. 8 As 351/2019-20, či ze dne 8. 3. 2022, čj. 6 As 344/2021-21, a další). Lze proto uzavřít, že odůvodnění napadeného usnesení neobsahuje nepřipustné paušalizující invektivy, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž objektivní a přesné zhodnocení jeho dlouholeté činnosti.

[9] Zbývá dodat, že městský soud v napadeném usnesení nezpochybnil „*chudobnost*“ žalobce, nýbrž pouze na okraj uvedl, že stěžovatel skutečnosti o svých osobních, majetkových či příjmových poměrech netvrdil dostatečně konkrétně a nedoložil je. Jednalo se ale pouze o dílčí závěr. Napadené usnesení stojí převážně na závěru, podle kterého stěžovateli nelze přiznat osvobození od soudních poplatků, protože tohoto institutu zneužívá.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud tedy shledal stěžovatelem uplatněné námitky nedůvodnými, a kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2022

Jítka Zavřelová
předsedkyně senátu